No. 998 Zaterdag 14 Februari 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 13 Februari.

ONZE BEGROOTING
— IN DE —
TWEEDE KAMER.

II.

„Bij de vervulling van drie gezaghebbersplaatsen [op St. Martin, Ned. gedeelte, St. Eustatius en Aruba] biedt zich de gelegenheid aan om over te gaan tot den zeer gewenschten maatregel van afscheiding van het ambt van ontvanger van dat van gezaghebber. Om meer dan ééne reden is die afscheiding gewenscht." [MEM. VAN TOEL.]

Van harte juichen wij die verbetering toe, het prestige van den gezaghebber zal er bij winnen, de administratie geregelder, de contrôle onpartijdiger kunnen zijn. Maar waar moet nu het geld gevonden worden om den nieuw te benoemen ontvanger zijn traktement te kunnen geven? „De afscheiding kan—in verband met de afschaffing van de toelage aan ijkers, de vermindering der griffierstraktementen of toelagen, en de opheffing van de betrekking van commissaris van politie op St. Martin—in die gevallen plaats vinden zonder dat de uitgaven behoeven te worden verhoogd...... De gezaghebbers van Bonaire, Aruba, St. Eustatius en Saba worden tevens kantonrechter, die van St. Eustatius eveneens voorzitter van den raad van justitie, die van St. Martin voorzitter van den raad van justitie, terwijl het kantongerecht opgedragen is aan een bezoldigd lid van den raad van justitie. De betrekking van ontvanger en die van ambtenaar van het openbaar ministerie worden vereenigd. De functiën van ijker zijn op de verschillende eilanden aan de griffiers of aan de klerken opgedragen."

De administratie is op de eilanden verbeterd *zonder dat het geld kost*; door deze nieuwe regeling worden er nog 400 Gld. uitgewonnen!

Is echter de JUSTITIE op de eilanden door deze nieuwe regeling voldoende verbeterd? Wij durven het betwijfelen. Het ligt niet aan de personen maar aan de samenstelling van kantongerecht en Hof, dat de justitie thans gevaar loopt haar prestige te verliezen. Voor een geregeld bestuur zal echter een goed geregelde rechtspraak wel vereischte zijn. Reeds jaren lang, werd er geklaagd, dat de samenstelling van het gerecht, voornamelijk op de eilanden niet deugde. Steeds wordt er geantwoord, dat het Bestuur moet trachten hierin verbetering te brengen, maar *zonder verzwaring van den schatkist*. Zulk een verbetering is onuitvoerbaar, als een *degelijke* verbetering ten minste in de bedoeling ligt, en kan ook weinig nut hebben.

Ons Hof mag door het bestuur wel wat ernstiger worden behandeld, thans schijnt het een corporatie van ondergeschikt belang te wezen. Er moet daarbij ook gelet worden op de belangen der dichtst nabijzijnde eilanden Bonaire en Aruba, opdat het nimmer voor kan komen, dat een rechter daar dringend noodig is voor crimineele zaken en dat deze niet gevonden kan worden. Ook de civiele zaken echter zijn daar dikwerf belangrijk genoeg om behandeld te worden door iemand die rechtskennis bezit en daarmede vertrouwd is. Ons Hof zal dus slechts ten deele kunnen voorzien in de rechtspraak op Aruba en Bonaire.

Voor de Bovenwindsche eilanden moet de rechtspraak afzonderlijk geregeld worden, wij bedoelen afgescheiden van Curaçao, maar één corporatie kan dienen voor de drie eilanden. Evenwel zal het steeds geheel en al onmogelijk blijven onze justitie, in 't bijzonder voor de eilanden, te verbeteren zonder verzwaring van de schatkist. Er moeten nieuwe posten worden geopend, nieuwe ambtenaren aangesteld; dit gaat niet zonder er toelagen of traktementen voor uit te trekken. Zoodanige verhooging der uitgaven is in het belang der rechtspraak volstrekt noodzakelijk.

Hopen wij dat deze quaestie bij de eerstvolgende begrooting worde behandeld en geregeld.

De Gouverneur stelde voor de som van *f* 365. als vaste toelage toe te kennen aan den commandat der brigade marechaussees, en is verzocht nauwkeuriger inlichting te geven „omtrent de noodzakelijkheid van het behoud van deze toelage."

Het zal niet moeilijk vallen dit aan te toonen. Men kan toch bezwaarlijk den commandant, die reeds vele jaren achtereen in het genot was van deze inkomsten, zonder schadevergoeding deze toelage ontnemen. Vooral omdat vroeger GEZOCHT is naar een middel om zijn traktement te verhoogen, daar het Bestuur overtuigd was, dat de arbeid, van hem geëischt, zwaarder werd en meer uitgebreid, terwijl zijn ijver nimmer verflauwde, maar eerder nog toenam.

De Gouverneur is van meening dat meer politietoezicht noodig is geworden en stelde daarom voor het aantal marechaussees der 2de klasse te vermeerderen met 2, met een traktement van *f* 600. Deze post werd door den Minister niet overgenomen, omdat Z. Exc. met betrekking tot de overweging van het denkbeeld om de landmacht in West-Indië te vervangen door marechaussees, het tijdstip niet gekomen [achtte] om over te gaan tot uitbreiding van het bestaande politiekorps." Aldus luidt de Mem. van Toel. op de begrooting van Suriname art. 22. waarheen de Minister verwijst.

De Minister is hier niet erg gelukkig geweest; het is een niets zeggende uitvlucht. Volgens *Onze West* dateert het denkbeeld om de landmacht te vervangen door marechaussees reeds van 1865. In 1901 werd het plan opnieuw besproken in de *Nieuwe Rott. Cour.*, wijlen Minister van Asch van Wijck stelde zich voor een commissie te benoemen, om over de wenschelijkheid dezer reorganisatie rapport uit te brengen. Hoelang zullen wij dus op vermeerdering van politietoezicht moeten wachten, indien dit denkbeeld nu nog tot rijpheid moet komen? En dan; deze verandering zal slechts tot gevolg kunnen hebben, dat er meerdere marechaussees worden benoemd. Dan kan men ook nu reeds hier mede beginnen. Blijft echter de landmacht, dan zal toch het politietoezicht moeten verscherpt worden.

Wij kunnen maar niet begrijpen, wat zulk een uitvlucht beteekent, tenzij het tegenhouden van noodzakelijke uitgaven, het bezuinigen om bezuinigen.

HET HOLLANDSCH IN HOLLAND.

Wij lezen in de *Nieuwe Rotterdamsche Courant*, Mail-editie, No. 100, dd. 12 Dec. 1902:

Feuilleton.

UIT KRUGER'S GEDENKSCHRIFTEN.

VII.

Toen de inval in de republiek door Jameson's bende bekend werd, geraakten de burgers met hunne commandanten in de grootste opwinding.

In de vergadering van commandanten, waarin over het lot van Jameson zou moeten beslist worden, had Kruger een moeilijke taak te vervullen. Het was namelijk zijne bedoeling — en dat plan had reeds instemming gevonden bij den Uitvoerenden Raad — om Jameson en de zijnen aan de Britsche regeering uit te leveren, opdat deze misdadigers door hunne eigene regeering en volgens hunne eigene wetten gestraft zouden worden. Ten slotte gelukte het hem de toestemming der commandanten te verkrijgen, dat deze zaak aan de regeering werd overgelaten.

In het jaar 1897 werd sir Alfred Miller door Chamberlain benoemd tot gouverneur der Kaapkolonie en hooge commissaris voor Zuid-Afrika. Dat Chamberlain hem alleen benoemde met het doel om de dingen in Zuid-Afrika tot het uiterste te drijven, is buiten allen twijfel; zijne benoeming werd door de Jingo's met luid gejubel begroet. De hoofdgedachten en het doel zijner politiek zijn uitgesproken in dat eene woord, dat hij tot een voornaam Afrikaander gesproken had: „De macht van het Afrikaanderdom moet gebroken worden." Dit werktuig van Chamberlain heeft dan ook zijne taak getrouw volvoerd, en hij heeft nu de voldoening dat hij Zuid-Afrika tot een wildernis gemaakt en duizenden onschuldigen van het leven beroofd heeft. Sir Afred is het type van een jingo. Hij liet geene gelegenheid voorbijgaan om de republiek te kwellen en haar den voet op den nek te zetten.

Eenige jaren vóór de nieuwe verkiezingen (1893), welke Kruger voor de derde maal aan het hoofd van den Staat plaatsten, had zich te Johannesburg de zoogenaamde „Transvaal Nationale Unie" gevormd, welke zich ten doel stelde de bevolking van Johannesburg in voortdurende gisting te houden en grieven tegen de regeering te bedenken. Dat ook hier Rhodes de hand in het spel had, hebben de latere gebeurtenissen bewezen.

De eerste gelegenheid, welke zich aanbood, bracht den oproerigen geest dezer „Nationale Unie" duidelijk en klaar aan het licht. Het was bij den oorlog tegen de Kaffers in de Blauns bergen, wier opperhoofd Malapoch het zoo erg maakte, dat de regeering zich genoodzaakt zag, een kommando tegen hem uit te zenden. Hij was in zijne onbeschaamdheid zóó ver gegaan, dat hij zijne onderhoorigen, die op het land rondom de Blaunsbergen woonden, deed vermoorden, wanneer zij de hun volgens de wet opgelegden belastingen aan de regeering der republiek voldeden.

Generaal Joubert liet nu de jonge mannen van de stad Pretoria oproepen tot eene expeditie tegen Malapoch. Onder deze jongelieden waren natuurlijk ook onderdanen van vreemde staten; maar allen gaven met de grootste bereidwilligheid aan de oproeping gehoor, uitgezonderd alleen de Engelschen.

Dezen beschouwden zich als „British subjects" (Britsche onderdanen) veel te voornaam om voor die vreemde Boeren te strijden.

Engelsche geestelijken bemoeiden zich ook met de zaak, hielden toespraken en gistten de gemoederen op. De veldkornet was ten slotte gedwongen, volgens paragraaf 5 der krijgswet, de weerspannigen aan te houden. Dezen dienden terstond een bezwaarschrift in bij het hoogste gerechtshof, doch dit besliste dat zij gedwongen waren krijgsdienst te doen.

Intusschen had de zoogenaamde „Nationale Unie" allerlei uitdagende besluiten tegen de regeering genomen. De Britsche regeering vaardigde ook sir Henry Loch naar Pretoria af, om deze vraag met de regeering der republiek te bespreken.

Bij zijne aankomst aldaar hadden de Engelschen een oploop bewerkt, en zoodra de president met den gouverneur in het rijtuig had plaats genomen, spanden de jingo's de paarden uit en trokken zelven het rijtuig naar het Transvaalhotel, onder het zingen van gewone Engelsche spotliederen. Een der belhamels sprong met een groote Engelsche vlag op den bok. Vóór het Transvaalhotel aangekomen, deden zij het rijtuig stilhouden en lazen zij een adres voor, dat gericht was aan sir Henry Loch. Een aantal Transvaalsche burgers, die intusschen bemerkt hadden wat er aan den gang was, namen nu het rijtuig, waarin de president zat, en trokken het voort naar het Regeeringspaleis. Dat deze gebeurtenis aan den haat tegen de uitlanders, inzonderheid tegen de Engelschen, nieuw voedsel gaf, behoeft zeker niet gezegd te worden.

Intusschen ging de zoogenaamde „Nationale Unie" met haar werk voort. Zij noodigde sir Henry Loch

Verslag van het gesprokene in de Tweede Kamer.

(*Zitting, Woensdag, 10 Dec. 1902.*)

De heer VAN DER ZWAAG wijst voorts nog op de noodzakelijkheid om in Friesland, speciaal te Heerenveen, tolken bij de rechtbanken te doen optreden, omdat het meermalen gebeurt, dat beklaagden of getuigen zich voor geen enkel rechterlijk ambtenaar kunnen verstaanbaar maken. Het gevolg daarvan kan wezen, dat onrechtvaardige vonnissen worden gewezen. Laatst is het nog gebeurd, dat een Fries van *trakselen* sprak, hetgeen verkeerd werd begrepen. Zoo zou het ook met *tsjeeren* kunnen gaan. Als er buitenlanders voor den rechter komen, wordt altijd een tolk toegevoegd, ofschoon de rechters den vreemdeling zeer goed verstaan. Waarom dan geen tolk voor het Friesch, *zoolang het Hollandsch nog niet algemeen bekend is onder de bevolking?*" (Wij onderstreepen. Red. *Amigoe.*)

Maar ook in Limburg is de hollandsche taal nog lang niet algemeen in gebruik. En nu noemen wij slechts twee provincies en zwijgen van het Betuwsch en Brabantsch dialect.

Ofschoon velen, er geene vertaling aan zullen kunnen geven, laten wij hier volgen een gedeelte van het programma dezer dagen verschenen van de sociëteit „De Flarussen" te Roermond, waarbij eenige Limburgsche expressies zoo eigenaardig in het oog vallen: „Groote moderne zitting mit tombola veur Flarusselders, maidjes, jongens, kienjer en verdere begeleidende leefeuverigheid op Zondaag 18 Januari, 's aoves om 6 oere 11 menute Remunsje Klok; in oos Paleis. Optraije van oos, oug aan geen zie van de Maas wie dbereunde Moelveurtreffelikhede, mit waalwillende mitwirking van Flaarusminister Sherlock jean de la Montagne, consul van oos Rek bie Limburgia te Groot-Mokum.

Aope taofel (programma] 1°. Aopeningsmerkwaardigheid. 2°. Ein van oos Liefstuktukker. 3°. Loodere, Schaile wauwel. 4°. Serenade Wuilisiana. 5°. Hulde aan Driessens cacao. 6e. Neet es de augere. 7°. Dao kump nieks van. 8°. Oet de mode. 9°. De noodrem. 10°. Twee poelepetate en 11. Tombola Kienjer in 't pak waire neet toegelaote. Nao aafloup veur de groote Kienjer Bal.

„Oost en West".

In een door een 25-tal dames en heeren bezochte bijeenkomst van de Vereeninging „Oost en West" sprak onlangs de heer K. Supheert, gewezen West-Indisch predikant, over de kolonie Curaçao. Spreker, die voornamelijk op Bonaire vertoefd heeft, deed dit op zeer onderhoudende wijze. De hoofdstrekking van zijn causerie was een wijzen op den toestand van groote achterlijkheid, waarin de kolonie verkeert en waardoor den vreemdeling, die energiek en met doorzicht begaafd is, vele voordeelen in den zak komen, die hadden kunnen vloeien in den zak van den eigen onderdaan. Een sterk staaltje daarvan leverde de Amerikaan Smith en een Engelschman, welke laatste millionair werd door ontginning van phosphaat op Klein Curaçao.

Met professor Went was spreker het volkomen eens, dat Curaçao niet uitsluitend van handel behoefde te bestaan, doch bronnen bezit in landbouw, veeteelt, tuinbouw, die, bij goede ontginning, tot groote welvaart kunnen leiden. En spreker hield daarom in den geest van prof. Went een pleidooi voor uitzending uit Nederland van boschbazen, tuinbouwleeraars enz., wier lessen de bevolking van Curaçao, vooral van de eilanden, van onberekenbaar voordeel zouden zijn.

Op nog andere bezwaren wees spreker, die de welvaart in den weg staan. Zoo worden op de zuidpunt van Bonaire aanzienlijke hoeveelheden zout gewonnen uit de zee. Maar een uitvoer van dat product naar Holland wordt belemmerd door den hoogen accijns, *f* 3 per 100 kilo.

Wat de vischvangst betreft, waarvoor de Caraïbische Zee zulk een ruim veld oplevert, gaan duizenden verloren, doordien de eilanders onbekend zijn met een goede methode van conserveeren der visch. Daarom had spreker wel eens het denkbeeld geopperd van uitzending van Scheveningsche of Katwijksche visschersliedeu naar Curaçao om den eilanders de goede methode te leeren.

Het overige van dit verslag dezer lezing, opgenomen in *Het Vaderland*, schenken wij den lezer.

Wij zijn het Bestuur van „Oost en West" dankbaar, dat het een gelegenheid zocht om de belangstelling voor Curaçao levendig te houden. Jammer, dat deze poging niet beter slaagde. Goede gevolgen voor onze kolonie zal een dergelijk praatje, of zoo men wil *causerie*, niet hebben.

Misschien is thans het verlangen bij „Oost en West" opgewekt om iets degelijkers te hooren; dit hopen wij van harte.

PROF. WENT.

Het rapport van Professor Went omtrent den toestand van land- en tuinbouw op de Nederlandsche antillen, eenigen tijd geleden door ons in dit blad besproken, is verre van aangenaam in Curaçao opgenomen en heeft in de Couranten aldaar aanleiding gegeven tot menige vinnige aanmerking.

Inderdaad heeft de Hoogleeraar zich in dat rapport, zooals wij toenmaals met een enkel woord schreven, nogal eens zeer scherp uitgelaten en wij lieten dan ook, waar dit kon, dergelijke uitingen met voordacht achterwege; maar begrijpen, dat velen in de kolonie er door geprikkeld werden en er niet op zwegen.

In de *Vrijmoedige* kapittelt een inzender „J. H. B. G." den Hoogleeraar over den toon van het rapport, maar ook over verschillende onjuistheden daarin verkondigd, en in de *Amigoe di Curaçao* wordt in een paar hoofdartikelen, hoewel op meer bezadigden toon een kritiek er op gegeven.

Het zou niet veel ter zake afdoen, aan te halen, wat volgens genoemde bladen onjuist is weergegeven of verkeerd is beoordeeld èn omdat wij te wijdloopig zouden worden èn omdat 't te bezwaarlijk zou zijn de gegrondheid van de tegenovergestelde meeningen terdege te toetsen; wel mag echter verondersteld worden, dat door deskundigen met de opmerkingen en tegenwerpingen rekening zal worden gehouden, met name door den inspecteur, wiens taak 't zal zijn, de door Professor Went aangewezen misstanden nauwkeurig te onderzoeken.

(*Kol. Weekbl.*)

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke berichten.

Een 17 Januari ll. te 2 uur door „Het „Centrum" ontvangen telegram meldt omtrent de ziekte van Mgr. Dr. SCHAEPMAN: Te halfelf constateerden de twee geneesheeren, dat de vooruitgang aanzienlijker was dan zij hadden kunnen hopen. De toestand blijft ernstig, maar is reeds beter dan op 4 Januari jl. toen zij Mgr. voor het eerst bezochten. Onvoorziene gevallen, die bij hartziekte mogelijk blijven, uitgezonderd, is er gegronde hoop, dat het vaderland Mgr. terugziet. De patient is zeer dankbaar voor de betoonde belangstelling en hoopt spoedig persoonlijk te komen bedanken."

Het laatst hier bekend geworden telegram dateert van 20 Januari en luidt: Gisteren zond de Paus dr. LAPPONI, die overigens niet meer komt om de bijzondere groeten van Z. H. te brengen. De Paus informeerde steeds met groote belangstelling bij zijn lijfarts naar den toestand van den lijder."

De Curacaosche Maatschappij.

Het bestuur der Curaçaosche Maatschappij tot bevordering van Landbouw, Veeteelt, Zoutwinning en Visscherij mocht van Jhr. C. A. VAN SUCHTELEN VAN DE HAARE, kapt. adj. van Z. K. H. DEN PRINS DER NEDERLANDEN, HERTOG HENDRIK VAN MECKLENBURG een brief ontvangen dd. 13 Januari, waardoor aan genoemd bestuur werd medegedeeld, dat „Z. K. H. ten zeerste erkentelijk is voor de aanbieding van het Beschermheerschap

tot een bezoek aan Johannesburg, omdat zij wel wisten, dat er te Johannesburg meer dan te Pretoria kans was om een oproer in gang te brengen, waarbij men zou kunnen rekenen op eene tusschenkomst van Engeland. President Kruger, die wel inzag dat een bezoek van den Hoogen Commissaris slechts tot verwikkelingen zou kunnen leiden, ried hem dat bezoek op de dringenste wijze af. Dientengevolge zag deze ook werkelijk van het voorgenomen bezoek af; en ook voor het overige was zijne houding in het openbaar in het algemeen correct.

Maar wat deed hij in het geheim? Toen de „Nationale Unie" zag, dat het bezoek aan Johannesburg achterwege bleef, zond zij eenigen harer medeleden (onder anderen Tudhope en Leonard) met een voor de Regeering en den Volksraad beleedigend adres aan sir Henry Loch naar Pretoria. In het openbaar gaf sir Henri Loch aan deze deputatie den raad, om hunne grieven met alle kalmte bij den Volksraad in te dienen; maar in het geheim vroeg hij hun hoeveel geweren en patronen zij te Johannesburg hadden en hoelang zij het tegen de Regeering zouden kunnen uithouden, totdat hij in staat zou zijn hun met Engelsche troepen van buiten af ter hulp te komen.

Men kan zeggen, dat sir Henry's gedrag de geheele Engelsche politiek in Zuid-Afrika karakteriseert: Logen, bedrog, samenspanningen en geheime ophitsingen tegen de Regeering der Republiek, dat waren altijd de kenteekenen der Engelsche politiek, welke ten slotte geleid heeft tot den tegenwoordigen gruwelijken oorlog. Dat de Johannesburgers toenmaals van de aanmoediging tot opstand, welke in sir Henry Loch's woorden lag, geen gebruik gemaakt hebben, is alleen te danken geweest aan de omstandigheid, dat zij op dat oogenblik niet genoeg geweren en ammunitie bezaten.

* *
*

Deze aanslag op de onafhankelijkheid der Republiek was alzoo mislukt. Maar nu ging minister Chamberlain aan het werk, om te zien of hij zelf niet meer geluk zou hebben. Zijn eerste daad was den President uit te noodigen naar Engeland over te komen, om daar met hem de Transvaalsche zaken te bespreken, waarbij echter, gelijk hij kort daarna ook duidelijk verklaarde, geen verandering mogelijk zou zijn in artikel 4 van de Londensche Conventie, het eenig artikel waardoor de buitenlandsche politiek der Zuid-Afrikaansche Republiek nog eenigszins belemmerd werd. Tegenover zulk eene uitnoodiging zou men waarlijk moeten denken, dat niet Engeland, maar de Republiek iets goed te maken had.

Tegelijkertijd zond Chamberlain nog een ander telegram, waarin hij onder andere voorstelde aan Johannesburg een soort van home rule (zelfbestuur) te geven, en hij plaatste dit telegram in het Britsche regeeringsblad, nog voordat de President het ontvangen had. De Regeering der Zuid-Afrikaansche Republiek kreeg vervolgens een kort uittreksel uit dit telegram, met vermelding van de voornaamste punten, terwijl in het Londensche officieële blad het geheele stuk uitvoerig was opgenomen.

Het antwoord der Transvaalsche Regeering luidde kortweg, dat zij het als ongewenscht en onraadzaam beschouwde, reeds bij voorbaat de raadgevingen bekend te maken, welke de Britsche regeering aan de Republiek meende te moeten richten, en dat bovendien de Republiek eene inmenging in hare binnenlandsche aangelegenheden niet kon toelaten. Dit antwoord werd nu ook in het regeeringsblad der Zuid-Afrikaansche Republiek bekend gemaakt.

Kort na het ontvangen van dit antwoord zond Chamberlain een telegram, waarin hij verklaarde, dat, wanneer zijn voorstel niet goed werd opgenomen, hij dat terugnam. Daarop gaf de president per telegraaf de voorwaarden aan, waarop hij bereid was naar Engeland over te komen. Hoofdzaak was voor hem het vervangen van de Londensche Conventie door een vredeshandels- en vriendschapsverdrag.

(*Wordt vervolgd.*)

van voormelde Maatschappij en dat Z. K. H. dit Beschermheerschap met groote ingenomenheid heeft aanvaard." De Prins voegde er zijn beste wenschen aan toe voor deze „jonge, doch zoo nuttige Maatschappij."

***

Donderdagmorgen vergaderde ten gouvernementshuize de commissie tot voorbereiding van de landbouwtentoonstelling in 1904. De H. E. G. heer Gouverneur heeft welwillend het voorzitterschap aanvaard.

Uit het weinige wat wij te weten zijn gekomen blijkt reeds, dat de zaak flink wordt aangepakt en uitstekend behandeld. Van harte hopen wij, dat het moeilijk pogen om hier een landbouwtentoonstelling te organiseeren volkomen moge gelukken. Zulk een tentoonstelling immers geeft aanschouwelijk onderricht in de landbouwkunde en dit wel op zulk een aangename wijze, dat de planters met genoegen die lessen bijwonen. De energie wordt er door opgewekt, de ijver door de belangstelling van 't publiek en de uitgeloofde prijzen geprikkeld. Vooral wanneer landbouwtentoonstellingen geregeld worden gehouden, werken zij bijna even goed als een proeftuin en misschien nog beter.

Maar dan moet deze eerste tentoonstelling ook practisch worden opgezet, en zooveel mogelijk gestreefd worden naar een geheel en afgerond overzicht van bepaalde onderdeelen van het landbouwbedrijf. Het is onmogelijk in eens alles te geven. Omdat deze tentoonstelling gehouden zal worden door de Cur. Maatschappij tot bevordering van landbouw, veeteelt, zoutwinning en visscherij, zal er keuze in overvloed wezen, maar daarom wordt zij ook juist des te moeilijker. Wij wagen het niet uit te maken, wat het eerst dient aangepakt; het bestuur der Maatschappij en de commissie van voorbereiding weten wat het meest noodig is voor Curaçao, waarin het volk het eerst dient onderwezen. En dit eene punt moet zooveel mogelijk worden uitgewerkt, al het andere kan dienen tot verfraaiing en om een plan aan te geven voor een volgende tentoonstelling, maar zal slechts als ornamentatie moeten worden behandeld.

Het werk, dat de commissie op zich heeft genomen is niet gemakkelijk en zal veel hoofdbreken kosten, maar indien de tentoonstelling goed geregeld is en een volmaakt overzicht geeft van een bepaald onderdeel, zal er zeer groot nut door worden gesticht. Wij wenschen den heeren veel succés bij hun arbeid.

Zondagsrust.

De lieden, die verleden jaar zoo bevreesd waren voor een engelschen Zondag op Curaçao, zullen nu wel van hun schrik zijn bekomen. Het schijnt niet de minste moeite meer te kosten voor de stoombooten om verlof te krijgen tot lossen op Zondag. Men kan immers moeilijk aannemen, dat er steeds een grondige reden bestaat voor de *K. W. I. M.* bijv. om dit verlof aan te vragen, want het is bijna REGEL, dat de booten dezer maatschappij, indien zij een Zondag overblijven, op dien dag lossen. Blijkbaar wordt de permissie gevraagd, omdat ze gemakkelijk gegeven wordt.

Toen de *Essex* op het Rif was geloopen, is er meerdere Zondagen achtereen aan gewerkt, ook toen de bark volstrekt geen gevaar meer liep, noch hinderlijk was voor de scheepvaart, toen het derhalve niet noodig was te werken. En deze Zondagschennis heeft plaats gehad, niet achter in de haven, niet met zoo min mogelijk gedruisch, maar vlak bij de brug en met een rumoer, alsof het midden in de week ware.

Zoo iets is hinderlijk voor vele burgers en zeker niet noodzakelijk voor den handel. Zulk een Zondagschennis in onze kolonie strekt de hollandsche natie tot oneer. Eenige goede maatregelen werden reeds verleden jaar genomen om de Zondagsrust te bevorderen en toch, dunkt ons, dat het tegengaan van het zonder noodzakelijkheid lossen op Zondag nog meer bij zal dragen om den dag des Heeren ook te heiligen in deze hollandsche kolonie.

Koloniale Raad.

De Vrijmoedige deelt mede: Twee der leden van den Kolonialen Raad, die aan de beurt van aftreden zijn, nl. de heeren JONES en HOYER, hebben „officieel kennis gegeven, dat zij bij de verkiezing van candidaatleden, welke a. s. Maandag plaats zal hebben, niet voor eene herkiezing in aanmerking wenschen te komen." 't Spijt ons, in 't bijzonder van den heer C. A. JONES, die nog al eens van zich liet hooren en de belangen der pers zoo warm voorstond. Indien deze twee heeren bij hun plan blijven, zullen de overige leden dus minstens 4 nieuwe candidaten ter benoeming aan H. M. de Koningin moeten aanbevelen, opdat H. M. 2 nieuwe leden benoeme, het andere aftredende lid is dadelijk weder benoembaar. Wie zullen de uitverkorenen wezen? Ongetwijfeld mannen, die bekend staan liefde te hebben voor de kolonie en bekwaamheid om haar belangen te verdedigen.

De tien leden van den Kolonialen Raad alleen mogen voorstellen, maar zij doen dit als vertegenwoordigers der geheele Kolonie. Dat zij dus ook een weinig rekening houden met de verlangens van het volk, opdat dit de overtuiging krijge, dat werkelijk het algemeen belang wordt behartigd en daar uit naam van allen gesproken wordt. De tijd om candidaten voor te stellen achten wij nog niet gekomen, wij zullen ditmaal eerst eens afwachten, of bij de samenstelling van den Kolonialen Raad ook wordt gelet op de samenstelling van het volk.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, is:

1°. aan den Heer TH. F. VAN DER LINDE SCHOTBORGH, klerk ten postkantore alhier, met ingang van 7 Februari, wegens familieaangelegenheden, ééne maand binnenlandsch verlof verleend;

2°. de bij Gouvernements-beschikking, dd. 27 Januari 1903, N°. 63, vastgestelde quarantaine tegen schepen, komende van Bonaire, opgeheven op 9 Febr.

Posterij.

De met den Nederlandschen paketschoener *Gouverneur van den Brandhof* naar St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba te verzenden brievenmalen worden Dinsdag den 17^den^ dezer om 5 P. M. gesloten.

***

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Baron Charles Alioti [5], Francisco Delgado, M. M. Pinedo, John A. Shield a|b U. S. S. „Maryana", A. A. Luijk.

Aangeteekende stukken:

Henri C. Samson, Martili Konvesor, Martili Konvesor para entregar á Maraya Konvesor.

Niet voor verzending of bestelling vatbaar een drukwerk geadressseerd aan Samuel de Sola, Barranquilla en een briefkaart zonder adres.

De vierdubbele moord.

Tot dusverre heeft het onderzoek naar medeplichtigen nog tot niets geleid. Het schijnt derhalve, dat de geruchten, als zoude men aldaar meerdere personen, als medeplichtig, onder elkander aanwijzen, ongegrond zijn geweest, anders zou toch licht iets tot de politie zijn doorgedrongen, waarna een ernstig onderzoek onvermijdelijk was. En toch is het volk op Aruba niet gerust; men vreest, dat er nog moordenaars rondloopen. Waarom de aanleiding tot dien angst niet medegedeeld aan den Gezaghebber of Ambtenaar van het O. M.? Zij alleen kunnen verklaren, dat alles wat verdacht scheen, nauwkeurig is nagegaan, dat ook nu PEDRO naar Curaçao is gezonden, het onderzoek op Aruba nog wordt voortgezet, opdat alle bewoners aldaar de overtuiging krijgen, dat hun leven geen gevaar meer loopt en alles veilig is.

„Gouverneur van Heerdt."

Op Bonaire is men nu juist zoo erg tevreden niet over de beleefdheid der bemanning van deze paketschoener. Als men het geld bij elkander kan krijgen om een reisje naar Curaçao te maken, moet men maar zien, dat men aan boord komt. Uren lang kan men zich heesch schreeuwen, voordat een bootje komt opdagen om de passagiers aan boord te brengen. Indien de wind het aanleggen aan den steiger gevaarlijk maakt, moeten de passagiers natuurlijk met een bootje worden afgehaald. Maar dit is thans regel. Alleen wanneer Gezaghebber, Domine of Pastoor een reisje moet maken, komt de schoener aan den steiger te liggen.

Dit is zeer goed mogelijk. Of keert soms de wind als zulke hooggeplaatste ambtenaren medegaan? Een beleefd, doch vrijmoedig verzoek aan den directeur van Openbare Werken, om ten eerste het afvaren van het roeibootje op een bepaald uur te laten geschieden, opdat niemand uren lang aan de haven behoeft te wachten en ten tweede, dat steeds aan den steiger worde aangelegd, indien dit zonder bezwaar kan geschieden.

Hondenbelasting.

Naar aanleiding van die ontzettende misdaad op Aruba, vraagt men, niet zonder reden, of zoo iets zou hebben plaats gehad, indien daar honden in de buurt waren geweest. Het politietoezicht op de eilanden is beperkt, en toch is het noodig, dat steeds huis en erf worden bewaakt. Waarom wordt nu den armen niet toegestaan althans één hond te houden? Het is bijna onbegrijpelijk, dat niet een der vier personen den moordenaar heeft hooren aankomen, noch verklaarbaar, dat niemand der buren iets heeft bemerkt. Waren er honden geweest, er zoude allicht iemand zijn wakker geworden.

Maar afgezien nog van zulk een buitengewoon feit, de armen zijn overdag niet thuis, omdat zij gaan werken bij anderen? Wie moet nu waken? De kinderen. Schoolverzuim en verwaarloozing der opvoeding zijn hier het gevolg van. Dan, de kinderen schreeuwen, maar bijten niet. Nu komen geiten, schapen en varkens toch het goed op en vernielen, wat door de droogte nog bleef gespaard. Is het niet mogelijk deze uiterst gestrenge wet te wijzigen, laat men ze dan wat milder toepassen en dit aan hen, die het toezicht moeten houden, bekend maken.

De Blokkade.

Opnieuw hebben de verbonden Mogendheden President ROOSEVELT verzocht als scheidsrechter op te treden bij de thans gerezen geschillen over den voorrang, maar opnieuw heeft deze voor die eer feestelijk bedankt. Het geschil moet dus onderworpen worden aan Den Haag. Maar onder welke voorwaarden?

Venezuela verlangt onmiddellijke opheffing van de Blokkade, Duitschland eischt eerst betaling van de reeds vaststaande schuld. Mr. Bowen wil aan Duitschland niet meer dan aan Engeland toestaan; aan beide naties zal 27,500 dollars betaald worden, voor dat het scheidsgerecht van Den Haag wordt ingeroepen en de blokkade opgeheven, doch Duitschland weigert tot een minnelijke schikking over te gaan, alvorens de 340,000 dollars ten volle zijn uitbetaald, of de bezetting van een venezolaansche douanekantoor wordt toegestaan.

Italië en Engeland hebben ten laatste toegestemd en heden is een telegram ontvangen van CIPRIANO CASTRO aan den handelsagent van Venezuela alhier, dat ook Duitschland de protocollen heeft onderteekend en de blokkade morgen opgeheven zal worden.

De „Holland."

Hedenmorgen is H. M. *Holland* naar het Vaderland teruggekeerd. Men schijnt dus overtuigd te wezen in Nederland, dat de verwikkelingen in Venezuela geen moeilijkheden zullen brengen voor Curaçao, want dit was vroeger het motief waarom de *Holland* langer hier moest blijven.

Muziekuitvoering.

Zaterdagavond gaf de kapel van het amerikaansch schoolschip een concert in de Wilhelmina kiosk aan de Overzijde. Deze muziek verschilde veel van die welke wij gewoon zijn, maar viel toch bijzonder in de smaak van het publiek, dat het geweldig roffelen van de trom wel aardig scheen te vinden, zij werd ook meesterlijk geslagen.

Ingezonden Stukken.

PROTEST.

In naam van het Arubiaansche volk protesteeren wij tegen de wijze van handelen door het Gerechtshof van Curaçao in den vierdubbelen moord, diefstal en poging tot brandstichten alhier gepleegd in den nacht van den 13^den^ op den 14^den^ Januari en geven door middel van de pers onze verontwaardiging te kennen, dat er geen Rechter van instructie uit Curaçao alhier gekomen is om meer licht in deze zaak te doen schijnen, hopende, dat het Hof nog zal doen, hetgeen in zijn vermogen is om die nalatigheid te herstellen, indien dit nog te herstellen valt.

Aruba den 10^den^ Februari 1903.

EENIGE INGEZETENEN VAN ARUBA.

Mijnheer de Redacteur,

Zoudt U mij het rapport van den Heer Havelaar ook kunnen bezorgen? De alwetende „*men*" zegt, dat het reeds lang verschenen is. Zoo ja, waarom wordt het dan niet gepubliceerd? Ik heb zoo een idée, dat het rapport heel wat gunstiger en beleefder zijn zal dan dat van Profesor Went. Waarom? Omdat ik de eer had met beiden kennis te maken, dat zegt, dunkt mij, genoeg.

Mijn dank voor de plaatsruimte in Uw geacht blad,

Hoogachtend,

VERAX.

St. Eustatius, 1 Feb. 1903.

Mijnheer de Redacteur,

Al dikwijls heb ik mij [om nu eens een kostschooluitdrukking te bezigen] groen geërgerd over de exorbitanten hoogen passageprijs van onze paketschoener *Gouverneur van den Brandhof.* Maar na hetgeen mij eenige weken geleden ter oore kwam, is die ergernis zoo mogelijk nog intenser groen geworden. Ziehier de reden.

Tusschen Marigot en Guadeloupe is ook een paketschoener, voor passagiers, mail en cargo; het traject is ± 5, terug ± 10 dagen, een dito *Brandhof* dus.

Weet U, mijnheer de Redacteur, wat passagiers eerste klasse op die schoener betalen? *Zegge 20 francs, d. i. nog geen 10 gulden.*

En wat hebben wij, Hollandsche Bovenwinders te betalen voor een gelijk aantal dagen per *Brandhof* bij een reisje naar Curaçao? *Zegge f 60*,

Commentaar overbodig. Is mijn groen geërg niet te excuseeren? Maar men kan ook tweede klas gaan. Zeer zeker, maar dan wordt men als levende ballast of cargo in het ruim gestopt, en voor die hooge eer om als ruimopvulling van een gouvernementsschoener te dienen, mag men nog maar eventjes *f 30* neertellen.

Wat wil men meer verlangen? Edoch wel wat veel voor die eer.

Zal die onhoudbare toestand nu nog langer blijven voortbestaan, dat systematisch den kop indrukken van alle passagiersverkeer tusschen hier en Curaçao?

O ja, duizendmaal ja, die toestand, hoe dom — onbillijk ook — blijft precies in statu quo, dat verzeker ik U, mijnheer de Redacteur. Misschien zal een ander het wel met mij eens zijn, maar daarmee basta; de passageprijs van *Van den Brandhof* blijft precies hetzelfde. Jan Salie is nog niet dood — en personen die er belang bij hebben, lachen in hun vuistje, omdat het geschrijf van dien ontevreden Eustatiaan toch heelemaal niets geholpen heeft.

J. P.

St. Eustatius, 3 Feb. 1903.

Buitenland.

Frankrijk.—Combes is druk bezig met een ordening te maken in de verhoudingen der 13,600 inrichtingen van weldadigheid en onderwijs, die in verband staan met de Zustercongregaties. 10,900 die een verzoek om erkenning indienden, gaan met haar arbeid voort tot de parlementaire beslissing; 2700 werden in Juli 1902 gesloten na de circulaire—Combes of op hoog bevel, en deden het verzoek na afloop van den bepaalden termijn, 800 van deze aanvragen zijn geweigerd en zullen niet voor den Staatsraad in behandeling komen.

En wie gaat dan de zieken, de weezen, de oudjes verplegen?

Volgens Havas heeft Combes besloten, de autorisatie van 147 nieuwe congregaties te weigeren. Het aantal weigeringen bedraagt nu 947.

— Eenige weken geleden, zoo vertelt de *Vérité*, bracht een algemeene overste van een geautoriseerde Congregatie een bezoek aan minister Combes en sprak hem als volgt aan:

„Mijnheer de minister, ik ben van verre gekomen om u een opheldering te vragen."

„Wat is er, *madame*?"

„Ik heb geen advocaat geraadpleegd, noch een journalist of een politicus, ik ben uit mij zelf gekomen en ik zou wenschen, dat gij mij op den man af zeidet, wat ik in de toekomst voor mijn congregatie te vreezen of te hopen heb."

Een weinig verbaasd antwoordde Combes: „*Madame*, ik zie wel, dat die vragen geen groot vertrouwen van uw kant bewijzen in het ministerie, waarvan ik het hoofd ben. Nochtans waardeer ik uw openhartigheid en wil er met gelijke openhartigheid op antwoorden. Welnu, indien ik over twee jaar nog minister ben, zal er geen enkele congregatie meer overblijven, geautoriseerd of niet. Bid, dat ik verplicht worde af te treden."

„Mijnheer de minister, ik ben dankbaar voor uw openhartigheid. Uw besluit verwondert mij niet, maar het is goed, juist ingelicht te wezen."

Dit zeggende ging de religieuse heen.

Engeland.—In de gevangenis van Fullamore is de eerste vrouw onder de regeering van Koning Edward ter dood gebracht. Het was een Iersche, Mary Daly, die haar man had vermoord, in vereeniging met haar minnaar, Joseph Taylor, op wien desweg de doodstraf werd voltrokken. Vrouw Daly had Taylor tot den moord, aangezet en hem geld gegeven, om zich te bedrinken, ten einde in dronkenschap de misdaad te volvoeren. Haar kinderen en broeder waren de voornaamste getuigen in het proces, dat met haar doodvonnis eindigde.

Duitschland.— De troonrede van den Pruisischen Landdag wijst op den weinig bevredigen financieelen toestand. De rekening over het boekjaar 1901 sloot met een nadeelig saldo van 37½ millioen mark. Ook 1902 doet geen gunstig eindcijfer verwachten. De opbrengst der Staatsspoorwegen zal verre beneden de raming blijven. De begrooting voor 1903 zal, ten einde evenwicht te verkrijgen, een belangrijk beroep moeten doen op het staatscrediet, te meer daar ten gevolge van den benarden toestand van den landbouw en in den laatsten tijd ook van handel en industrie ook voor het jaar 1903 bij sommige departementen op een verdere vermindering van baten te rekenen valt.

Onder de aangekondigde wetsontwerpen is er een tot voortzetting van de staatkunde ter bescherming van het duitsche element in Oost-Pruisen, versterking van dit element in economisch opzicht, van ambtenaren en onderwijzers in die streken, met andere woorden: verdrukking der Polen.

De katholieke *Germania*, deze troonrede besprekend, vindt het onverantwoordelijk, dat bij den zoo ongunstigen geldelijken toestand voor de kolonisatie-politiek in Pruisisch Polen weer millioenen in het Danaïdenvat moeten geworpen worden.

— Evenals de Pruisische Landdag heeft ook de Rijksdag zijn zittingen hervat. De Poolsche afgevaardigden woonden, als protest tegen de verdrukkings-politiek der regeering tegen de Polen, de openingszitting niet bij.

Amerika.—En of Roosevelt zal slagen zijn volk te bevrijden van de gewetenlooze winstzucht der trusts? Uit Chicago wordt gemeld:

„Er zijn niet minder dan ongeveer tweehonderdduizend inwoners ziek tengevolge van de onmogelijkheid, waarin zij verkeeren, om zich voldoende steenkolen aan te schaffen; in de arme wijken der stad moet de ellende verschrikkelijk zijn."

Er zijn kolen genoeg, maar ze worden opgestapeld om de prijzen te doen rijzen en geld te kunnen verdienen. Van *„auri sacra fames"*, gevloekte geldhonger", sprak reeds de oude dichter.

De voorzitter der rechtskundige commissie uit het Huis van afgevaardigden, Jenkins, diende een motie in, waarbij voorgesteld wordt dat deze commissie een onderzoek zal instellen naar de bevoegdheid van het Congres om alle kolenmijnen en kolensporen te naasten en mocht deze bevoegdheid worden erkend, een ontwerp tot naasting bij het Huis in te dienen.

Intusschen heeft het Huis getracht, iets te *doen* door verlaging der invoerrechten op kolen. Maar hoelang zal het duren, eer dit helpt.

Transvaal.—Het bezoek van Chamberlain aan Zuid-Afrika is blijkbaar *mislukt*. Men meende, men hoopte, dat de man nu ook *zelf* zou kijken, zich niet meer uitsluitend van Milner's voorlichting bedienen, om land en volk en toestand en oorlog en vrede te bezien. Ook wij hoopten en een oogenblik scheen het, alsof die hoop zou worden vervuld: Chamberlain verklaarde zich verward, hij zag vraagstukken, hij zag feiten, die zijn vroegere overtuiging schokten. Maar Milner heeft hem weer op sleeptouw genomen.

Uit Johannesburg wordt gemeldt:

Op een Boerenvergadering, gehouden na het vertrek van Chamberlain, werd besloten, het beroep op Europa ten behoeve van de weduwen en weezen voort te zetten.

En uit Brussel komt bericht:

De generaals Botha en De la Rey zullen waarschijnlijk naar Europa terugkeeren, om hun werkzaamheden ten behoeve van de slachtoffers van den oorlog voort te zetten.

Ramsay Macdonald, die als jingo naar Afrika ging kijken en als pro-Boer terugkwam, schreef een boekje: *Wat ik zag in Zuid-Afrika.*

Wat hij in Zuid-Afrika gezien heeft, is in de eerste plaats de vreeselijke verwoesting van het land. Wat de Boeren-generaals er van gezegd hebben, verklaart hij, is niet overdreven. Hij slaat de schade hooger aan dan zij. Hij heeft ook het wandalisme gezien, door Engelsche troepen bedreven: huizen van Boeren volgestopt met doode beesten, zoodat zij onbewoonbaar zijn geworden; de bevloeiingswerken, door Boeren aangelegd, vernield. Hij vertelt ook van de verschrikking der kampen en het onrecht van de krijgswet in de Kaapkolonie. En hij begrijpt niet, is er bijkans verontwaardigd over, dat de Boeren daar kalm onder blijven. Maar hij weet, dat zij hun gevoelens diep in het hart verbergen, en hij waarschuwt het Engelsche volk, dat hij zich niet door de oogenschijnlijke berusting van de Boeren moet laten misleiden.

Hij heeft Boerenvrouwen, een zuigeling op de knieën, hooren zeggen: „Als hij groot is en vraagt waarom hij geen vader heeft, zal ik hem van den oorlog vertellen; en als hij vraagt waarom hij geen broers of zusters heeft, zal ik hem vertellen, hoe zij in de concentratiekampen vermoord zijn." De oorlog heeft alle Afrikaanders beneden de Zambesi tot één volk gemaakt. En in dien stillen strijd, die reeds gevoerd wordt en al meer gevoerd zal worden, ziet Macdonald de kansen der Boeren zooveel gunstiger in, *omdat zij meer hersens hebben dan de Engelschen.*

Met de mijneigenaars is Chamberlain tot een overeenkomst geraakt. Transvaal moet 30 millioen pond opbrengen en evenveel garandeeren.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

Francia y Venezuela.— En ambas naciones obtuvo el Dr. P. A. Noblat, residente en Puerto Cabello, su honorífico título. ¡He aquí un certificado procedente de tan respetable autoridad:

„Doctor P. A. Noblat, médico cirujano de la Universidad de París y de la ilustre Universidad Central de Venezuela, certifico que:

„He usado con mucha frecuencia la Emulsión de aceite de hígado de bacalao con hipofitos de cal y sosa preparada por los señores Scott y Bowne, entre las personas débiles que sufren afecciones de las vías respitorias, ó que padecen de escrófula raquitismo, etc., obteniendo siempre los resultados más satisfactorios con la aplicación de tan exelente reconstituyente.

Me es grato, por tanto, dar la presente declaración.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas
Vertrekt van New-York	Jan. 8	Jan. 10	Jan. 17	Jan. 24	Jan. 31	Feb. 7
Komt aan te San Juan		15		29		12
Vertrekt van „		16		30		13
Doet Curaçao aan		18		Feb. 1		15
Komt aan te La Guaira	10	19	24	2	Feb. 7	16
Vertrekt van „	11	21	25	4	8	18
Komt aan te Pto. Cabello		23		5		19
Vertrekt van „		28		6		20
Komt aan te Curaçao	12	24	26	7	9	21
Vertrekt van „	19	25	Feb. 1	8	16	22
Doet La Guaira aan		26		9		23
„ San Juan „		28		11		25
„ Ponce „	21		4		18	
Komt aan te New-York	27	Feb. 2	10	16	24	Mrt. 2

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia	Merida
Vertrekt van Curaçao	Jan. 12	Jan. 19	Jan. 26	Feb. 2	Feb. 9	Feb. 16
Komt aan te Maracaibo	18	20	27	3	10	17
Vertrekt van „	17	28	31	6	14	20
Komt aan te Curaçao	18	24	Feb. 1	7	15	21